

BARBORA BERNÁTOVÁ

DIEVČA V HMĚ

KRIMI THRILLER

SAGA

DIEVČA V HMLE

BARBORA BERNÁTOVÁ

**DIEVČA
V HMLE**

**KOŠICE
2026**

Varovanie: V knihe sa objavuje násilie páchané na ženách a deťoch, ktoré môže byť pre niektorých čitateľov znepokojujúce.

© 2026 Barbora Bernátová

© 2026 Vydavateľstvo Saga

Cover design © 2026 Tomáš Cikán

Cover photo © Volodymyr Tverdokhlib / Shutterstock.com

ISBN 978-80-69032-05-7 (tlačená verzia)

ISBN 978-80-69032-06-4 (pdf)

ISBN 978-80-69032-07-1 (epub)

ISBN 978-80-69032-08-8 (mobi)

*Venujem Dominikovi, môjmu milovanému synovi,
a Petrovi, vďaka ktorému sme rodina*

20. december 1982

Za oknom malého domu padali snehové vločky, ktoré vŕzgali miestnym obyvateľom pod nohami. Vianoce boli za dverami, všade vládol pokoj a z okolitých domov sa ozývali koledy. Ladné zvuky „Tichej noci“ preťal krik novorodenca, ktorý prišiel na svet s humbugom – tak, ako sa patrí.

Žena vzala plačúce dieťa do náručia a snažila sa zdvihnúť zo studenej dlažby. Oprela sa o roh vane, no nepodarilo sa jej vstať. Pri každom pokuse sa jej na zakrvavenej podlahe pošmykli nohy a ona sa opäť zviezla na zem.

Do kúpeľne spod dverí prefukoval decembrový vietor.

S hlbokými vzlykmi si lahla na suché miesto, dieťa pritisla k prsiam a oboch prikryla zakrvavenými uterákmi.

S bolesťami, akoby pôrod ešte neskončil, sa pretočila na druhú stranu, aby ochránila dievčatko pred studeným prievanom. Zadriemala.

Nad neďalekými horami sa začínalo brieždiť, keď sa jej manžel s rachotom vrátil do kuchyne.

„Kde si, ty kurva?!“ Z chodby sa ozval krik zmiešaný s priduseným smiechom. „Už si konečne vyplula toho bastarda?!“

Žena ani na chvíľu nepomyslela na bolesť v podbruší a bez váhania sa priplazila k dverám, aby ich zamkla na dva západý.

Dieťa vydalo tichý ston.

„Ššš, to nič. Len buď tíško, nech ťa nezačuje.“ Pritisla si dievčatko bližšie k tvári, aby stlmila jeho prenikavý plač. „Ššš.“

Dieťa po chvíli opäť zaspalo. Z kuchyne sa ešte niekoľko minút ozývali nadávky a potom nastalo hlboké ticho. Žena počula, ako jej

manžel dopadol na pružinovú posteľ a začal pravidelne odľukovať. Zo škáry spod dverí sa do kúpeľne šíril zápach alkoholu, vývratkov a moču.

Len nech spí dlho, prosím. Len nech spí dlho, aby stihol vytriezvieť, pomyslela si žena a ľahla si spať na studenú dlážku pod umývadlom.

PRVÁ KAPITOLA

Ležal som v posteli, cez hrud' som mal prehodenú neznámu ženskú ruku s ostrými, načierno nalakovanými nechťami, ktoré mi na chrbte zanechali hlboké škrabance, a v spodkoch som pri spomienke na predchádzajúcu noc pocítil narastajúcu erekciu. Otočil som sa na druhý bok a zahľadel sa na svoj nočný objav. Niekoľko mi raz povedal, že neexistuje nič krajšie, než zobudiť sa vedľa nahej ženy. Proti tomu som nič nenamietal, no určitý rozdiel v tom, či sa muž zobudil vedľa dlhonohej modelky alebo tínedžerky s tvárou pripomínajúcou ošúchanú podrážku tenisky, som predsa len videl. Dievčaťu by som hádal devätnásť, nanajvýš dvadsať rokov. Isté však bolo, že z puberty vyrástla len prednedávnom, pretože z tej trochy mejkapu, ktorú v noci neobtrela o moje prikrývky, presakovalo akné, ktoré včera šikovne zamaskovala.

Pravdepodobne som toho vypil viac, ako by sa patrilo, pomyslel som si, keď som od neznámej tváre odvrátil zrak. Tie večierky, ktoré usporadúval môj spolužiak zo strednej, by mali zakázať, inak umriem na nejakú pohlavnú chorobu.

Nemyslite si o mne, že som nejaký alkoholik alebo casanova, ktorý od večera do rána vymetá bary a lanári nevinné devy do posteľe.

Nie, nie som ako každá druhá knižná postava.

Som detektív. Volám sa Dávid Meizner, mám tridsaťpäť rokov, som – dá sa povedať – slobodný a radšej si do posteľe vezmem ženu, ktorú sotva poznám, ako by som mal onanovať nad nechutným pornom.

Aby som nezobudil svoju novú známosť, jemne som sa vymanil z jej objatia a vstal z postele. Nespokojne sa pomrvila a natiahla sa cez celú šírku postele. Nemal som v pláne zobudiť ju skôr, než sa stihnem obliecť a obuť, aby som nemusel odbíjať jej snahy o spoločné raňajky.

Všetky ženy sú rovnaké, aj keď práve to si dosť často myslia o nás chlapoch.

Hodil som na seba tepláky a mikinu s policajným logom na chrbte a vzal svojho päťročného československého vlčiaka na prechádzku. Ešte predtým som na papier načarbal odkaz pre tú radodajku, ktorá sa mi váľala v posteli. Znel:

Musel som odísť. Napiš mi svoje číslo a ja sa ti ozvem. Keď budeš odchádzať, stačí zabuchnúť dverami.

Vynaliezavé. Tromi vetami som dosiahol dve základné veci. Po prvé, vzbudil som v nej nádej, ktorú tak zúfalo potrebovala, a to, že jej ešte niekedy zavolám, hoci som to v pláne určite nemal, a po druhé, taktne som jej naznačil, aby vypadla. Nemal som chuť ani náladu stretnúť sa s ňou, keď sa vrátim domov. Dúfal som, že to pochopí. Nepôsobila na mňa, že by bola úplne sprostá, aj keď... buďme k sebe úprimní. Ktoré dievča by dobrovoľne vliezlo do postele chlapovi, o ktorom nič nevie? Mohol som byť pokojne sériový vrah.

Panelákom takmer otriaslo, keď som zabuchol dverami s cieľom vytrhnúť ju zo spánku. Prešiel som so psom k rieke, ktorá pretekala celým sídliskom, a o niekoľko desiatok minút som sa ocitol pri rozľahlom jazere. Tabuľa na plote upozorňovala návštevníkov na zákaz vstupu so psom.

Srať na to, povedal som si a spolu s vlčiakom som prešiel na druhú stranu.

Odopol som Bruca z vôdzky a sadol si na tribúnu, odkiaľ zvykol byť v lete perfektný výhľad na vodných lyžiarov. S cigaretou

medzi perami – inak, upozorňujem vás dopredu, fajčím ako komín – som sa zahľadel na ženský zadok, ktorý sa ocitol v mojom zornom poli. Mamičky s kočikmi ma odjakživa vzrušovali, nevedel som si vysvetliť prečo. Zjavne išlo o nejaký pradávny pud, ktorý mal v sebe zakorenený každý chlap. Všetci sme sa totiž chceli vrátiť tam, odkiaľ sme prišli.

Žena sa na mňa zoširoka usmiala, poriadneho chlapa určite nevidela od oplodnenia, a potom na mňa odrazu znechutene zazrela. Mám dlhé vedenie, takže mi chvíľu trvalo, kým som pochopil prečo. Môj, za iných okolností úžasný, pes čupel necelý meter od jej urevaného decka a so slastným úsmevom si vyprázdňoval črevá. Otočil som sa opačným smerom, tváriac sa, že som si nič nevšimol, a potiahol si z cigarety.

No a? Nemal som pri sebe plastové vrecká a k tomu... Šetrím životné prostredie, tak nech sa tá fajnová krava poserie.

Na svete som nevedel pochopiť len dve veci. Moju kolegyňu Emu a ženy, ktoré sa za iných okolností tvária ako biomatky, a pritom im vadí malé hovienko, ktoré je, mimochodom, prírodné hnojivo!

„Bruce!“ skríkol som na toho zlosyna a zliezol z tribúny. Poškraľbal som ho za ušami a vykročil na opačnú stranu, aby som na tú mamičku náhodou opäť nenatrafil.

Domov som sa vrátil o tri hodiny neskôr. Našťastie bol byt prázdny a posteľ ustlaná. Na zdrape papiera pribudlo telefónne číslo a malé srdiečko.

Pokrútil som hlavou a pomyslel si o tom dievčati svoje.

Jediná žena, s ktorou som si dokázal predstaviť budúcnosť, bola moja kolegyňa Ema, lenže tá o mňa nejavila najmenší záujem. Ak ste si pomysleli, že ju chcem kvôli tomu, že som ju ešte nedostal do postele, mýlili ste sa. Ema a ja sme už raz v posteli skončili. Teda nie tak úplne v posteli, pretože k dispozícii sme žiadnu nemali.

Stalo sa to pred tromi rokmi na valentínskom večierku, na ktorý sme prišli obaja bez partnerov. Kým ja som chodil na podobné akcie spravidla sám (veď ako sa hovorí: *načo nosiť drevo do lesa?*), u Emy to bolo nepochopiteľné. V ten večer sme sa opili a skončili na záchodoch. Keď som tvrdil, že všetky ženy sú rovnaké, klamal som. Ona nebola ako ostatné ženy. Nikdy som nepočul, aby sa na niečo sťažovala, nepotrebovala od nikoho pomoc (a aj keby ju potrebovala, nikdy by o ňu nepožiadala) a v živote som ju nevidel plakať, na rozdiel od mojej matky, ktorá plakala až príliš často. Ema nebola žiadna nákupná maniačka, túto činnosť priam neznášala a za to mala u mňa plusové body. Zjedla veľkú pizzu na posedenie a nevadilo jej, že po nej pribrala.

Ako málo stačí chlapovi k šťastiu, však?

Po tej udalosti na záchodoch si jednoducho natiahla nohavičky, stiahla sukňu a bez slova sa vrátila k ostatným.

Takže ešte raz – ak ste si pomysleli, že ju chcem kvôli tomu, že som ju ešte nedostal do postele, mýlili ste sa. Chcem ju, pretože ju milujem.

Pozrel som sa na papier s ružovým srdiečkom (*odkiaľ, doriti, nabrala ružové pero?*) a zahodil ho do koša. Položil som pred Bruca veľký kus surovej hovädziny, a kým jedol, využil som čas na krátku sprchu. Ešte stále som to dievča zo seba cítil a nechcel som prísť na nedeľňajší obed k matke a smrdieť za psom a sexom.

O hodinu neskôr som už parkoval na zablatenej ceste pred dvojposchodovým domom. Keď sa matka pred ôsmimi rokmi vydala, presťahovala sa s manželom na druhú stranu Košíc a mne nechala ten krásny priestranný byt, o ktorý spolu s právnikom obrala otca. Nestihol som si ani odopnúť pás, matka už otvárala bránku a vítala ma. Okolo ramien mala prehodenú ruku môjho nového otecka, ktorý v sebe našiel toľko drzosti, že mi po svadobnom obrade navrhol, aby som ho tak oslovoval.

„Volaj ma otec,“ povedal mi, kým sa napchával punčovým rezom.

Matka tancovala len niekoľko metrov od nás, usmievala sa na svojho nového švagra Samuela a konečne bola šťastná. Nechcel som jej to šťastie prezradiť, ale po otcovi som zdedil prchkú povahu, a tak som sa nezdržal. Pozrel som na matkinho manžela, pristúpil k nemu bližšie, a tak, aby ma mama nepočula, som mu do ucha pošepkal, nech si to, kurva, vyhodí z hlavy.

Na svadbe mi robila spoločnosť Ema. Mala na sebe žlté saténové šaty, ktoré sa hodili k jej olivovej pleti a svetlým vlasom. Keď som jej to povedal, strašne sa smiala. Mne to také smiešne nepripadalo.

„Ahoj, zlatko,“ privítala ma matka a ako vždy, aj teraz ma objala a vlepila mi vlhký bozk na líce.

Zachmúrený Viktor stál za ňou. Očividne ani on nezabudol na moje rázne odmietnutie. Zo slušnosti a rešpektu k mojej matke sme si podali ruky. Zaviedol ma do kuchyne a ponúkol mi stoličku na boku stola. Keď som si sadal k pečenej kačke, nevedel som sa zbaviť pocitu, že tu nie som vítaný. Akoby som bol hosť, ktorý prišiel prvýkrát navštíviť nových susedov. Akoby som medzi nich vôbec nepatril. Akoby žena po mojej lavici nebola moja matka. Odrazu som sa v jej prítomnosti cítil nesvoj. *Naozaj sme sa počas tých rokov takto odcudzili?* pýtal som sa sám seba. Časy, keď som mal päť a sedel jej na kolenách, zatiaľ čo mi spievala a ja som sa smial, boli zjavne dávno za nami. Po trápne tichom obede nasledovalo trápne posedenie pri káve a matkine otrepané, a aby som nezabudol dodať – trápne otázky. Kedy si niekoho nájdem? Kedy sa ožením? Kedy bude babičkou a podobne táraniny, ktoré mi išli jedným uchom dnu a druhým von. Keď som od nervozity dofajčil asi piatu cigaretu, pobral som sa domov s ospravedlnením, že sa necítim dobre. Nabalila ma tak, že sa mi pod váhou všetkého toho jedla takmer znížil podvozok auta. Aspoň som si nemusel variť, aj

keď som to robil celkom rád. Najradšej som varil pre Emu, ved' ako sa hovorí, láska ide cez žalúdok, no v jej prípade to akosi neplatilo. Za tých pár rázov, čo u mňa večerala, by do mňa musela byť zbláznená až po uši. Nepripadala mi tak, to teda určite nie.

A možno to len šikovne skrýva, nahováral som si.

Cestou domov som sa zastavil v obchode a kúpil si prepravku piva a maxi balenie kondómov. Keď som na začiatku povedal, že nie som žiadny casanova, klamal som. Mali by ste o mne vedieť ešte niečo – som klamár. Notorický. Niekedy ani nemusím, ale neviem si pomôcť. Jednoducho to zo mňa vylezie bez toho, aby som porozmýšľal. Ema mi vždy vravieva, že mi neverí ani nos medzi očami. To preto, lebo ma dobre pozná. Spoznali sme sa na strednej škole, roky sme spolu sedeli v jednej lavici a časom sme zistili, že máme rovnaké záujmy. Obidvaja sme sa prihlásili na policajnú školu a nakoniec sme skončili tu. Nič sa nezmenilo, sme len o niekoľko rokov starší a ja som do nej rovnaký blázon ako vtedy.

Keď som sa približoval k pokladni a predavačka zbadala, čo leží na dne môjho košíka, nadvihla obočie a prihlúplo sa usmiala. Zaplatil som a bez toho, aby som počkal na výdavok, som sa vytratil. Bol som celý nadržaný z toho, ako prídem domov a zapnem si ikstú sériu speváckej šou, pri ktorej budem popíjať pivo ako starý mládenec a sťažovať sa na reklamy každých dvadsať minút.

To bolo myslené ironicky.

Nemal som chuť ani na sex s nejakou mladou babou, ale vždy lepšie, ako sa na vlastnom gauči unudiť k smrti.

Zaparkoval som v meste a vošiel do nóbl podniku. Najprv mi do očí udurela lesknúca sa podlaha, v ktorej som videl vlastný odraz, a až potom som zbadal ju. Mohla mať tesne po štyridsiatke, sedela sama za barovým pultom a v rukách obracala poloprázdny pohár. Dlhé oranžové vlasy jej padali na chrbát a pri pohybe hlavou sa jej obtierali o kríže. Zavolať som na čašníka a objednať jej to, čo pila

doteraz. Nečakal som dlho, už sa ku mne teperila s novým drinkom. Keď si v tej krátkej sukničke sadala, odhalila viac, ako mala v pláne. Chvíľu sme spolu nezáväzne debatovali a chichotali sa navzájom na svojich hlúpych vtipoch. Tváril som sa, že nemám záujem vyspať sa s ňou a že som prišiel len na kus reči. Neoklamal som ju. Všimla si, že jej neprestajne civiem do výstrihu a po treťom pohári prevzala iniciatívu. Prisadla si bližšie, ruku mi položila na rozkrok a oblízala si pery. Nevšímal som si obrúčku, ktorú mala na ľavom prstenníku, a chytil som ju za ruku. O desať minút neskôr som jej v hotelovej izbe s výhľadom na katedrálu rozopínal zips na sukni. Vzal som si ju rovno na parapetnej doske.

Najlepšie na sexe s vydatými ženami je to, že aj pre ne je spoločne strávená noc rovnako nezáväzná ako pre mňa. Nenechajú vám sedemnášť neprijatých hovorov, nebudú vám o druhej v noci vyzváňať pred bytovkou ani po vás hystericky pokrikovať na ulici.

Domov som prišiel krátko pred polnocou. Nemal som silu ísť sa ani osprchovať, do sekundy som bol tuhý.

DRUHÁ KAPITOLA

Zo spánku ma vytrhlo zvonenie telefónu. Myslel som si, že je krátko po šiestej a zvoní mi budík, ale ukrutne som sa mýlil. Veľké číslice zobrazujúce hodiny ukazovali 3.35. Mal som sto chutí hodiť mobil o stenu a prerušiť tak hlas Vinca Neila z kapely Mötley Crüe.

Namiesto toho som hovor prijal a zamumlal niečo, čo sa malo podobáť na *prosím*.

Hlas na druhej strane linky stručne prehovoril.

Našlo sa telo? Kde? Kedy? O koho ide? V hlave mi vírili otázky, no bol som ešte zaspätý a nevládal som ich vysloviť nahlas. Dostal som zo seba len *už idem* a vyštveral sa z postele. Čo najrýchlejšie som na seba natiahol oblečenie, ktoré ostalo prehodené cez stoličku, a umyl som si zuby. Kým som sedel na záchode, do navigácie som zadal súradnice, ktoré mi poslali v správe. Vôbec som netušil, kde sa to miesto nachádza ani ako sa tam dostanem. Mala to byť akási chatová oblasť niekde v lese medzi Košicami a Trebišovom.

Vybehol som z brány a prešiel na parkovacie miesto, ktoré som síce nemal vyhradené, ale každý sused v paneláku vedel, že je moje a pre dobré susedské vzťahy sa tam neodvážil zaparkovať. Stál som tam ako soľný stĺp a zísal na lampami osvetlené prázdne miesto. Z hlavy mi úplne vyfučalo, že som auto nechal odstavené pred hotelom a domov sa vrátil taxíkom. Zavolať som Eme. Zastihol som ju na ceste, ale nerobilo jej problém otočiť to a vrátiť sa po mňa. Postával som pod stromom a potáhoval z cigarety, keď sa na začiatku ulice objavil žltý chrobák. Podišiel som k dverám spolujazdca a hodil sa na sedadlo vedľa svojej krásnej kolegyne.

„Kde máš auto?“ spýtala sa.

Zaklamal som, že sme to včera u matky prehrali s pitím, takže som ho nechal zaparkované pred jej domom.

Samozrejme, že mi neuverila. Moja matka nepila a Viktorov vzťah k alkoholu bol tiež zdržanlivý.

Zišli sme z cesty tretej triedy na výpadovku a okrem jedného nočného spoja a dvoch áut, ktoré osvetľovali vozovku diaľkovými svetlami, bola cesta ľudoprázdna. Zastavili sme na semafore, ktorý aj v túto skorú rannú hodinu fungoval, a vymenili si pohľady. Jej krásne modré oči si ma premerali od hlavy po päty.

„Vyzeráš otrasne,“ skonštatovala sucho.

Nemal som jej na to čo povedať, pretože mala určite pravdu. Nespál som ani tri hodiny a okrem toho som bol vyštavený a opuchnutý z množstva alkoholu, ktoré som v noci vypil.

Keď sme dorazili na miesto, bolo krátko po štvrtej ráno. Ema zaparkovala pred rampou, pred ktorou boli odstavené ostatné autá, a spoločne sme vyšli do sychravého a hmľistého rána. Neznášal som jeseň, dážď a silný vietor. Vlastne som neznášal aj zimu a o lete by som radšej pomlčal. Jediným normálnym ročným obdobím bola jar, ktorú som už poriadne dlho nezažil. V mojom názore na jeseň som sa utvrdil vo chvíli, keď som novými topánkami šliahol do blata. Nadával som ako pohan a snažil sa striasť tú odpornú hmotu z podrážok. Keď sa mi to konečne podarilo, dvihol som hlavu a zbadal Emu, ako kráča k jednej z chát. Dobehol som ju a spoločne sme zastavili pred policajnou páskou. Tmavé ráno osvetľovali len majáky policajných áut, z chaty vychádzali technici oblečení v bielych kombinézach a vedľa v sanitke sedeli dvaja chlapi, ktorým záchranár, súdiac podľa ich stupídneho výrazu, pichol niečo na upokojenie.

„Tí dvaja ju našli?“ spýtala sa Ema chlapa, ktorý sa vedľa nás pristavil, a zazipsovala si bundu.

Bol to Adam Solčanský, prokurátor, ktorý mal dozerať na to, či si vykonávame svoju prácu dobre a v medziach zákona. Bol to dobrý chlap, asi jediný normálny prokurátor, ktorého som poznal, zhovorčivý a vždy usmievavý.

„Uhm,“ pritakal, vyfúkol cigaretový dym a prešiel k sedemdesiatej fľaške od zaváranín, aby do nej odhodil ohorok.

„Chúďatká. Musel to byť pre nich poriadny šok,“ poľutovala ich Ema. „Neviem si predstaviť, že by sa také niečo stalo mne.“

„Ani ja,“ súhlasil s ňou prokurátor.

Ema bola odjakživa taká – ľutovala každého a za každých okolností. Zvykol som si. Aj keď som s tým mal zo začiatku sakramentový problém. Nemohol som si však odpustiť sarkastickú poznámku, že sú to, kurva, naši podozriví!

Obaja na mňa pozreli spôsobom, akoby nad touto možnosťou ani za mak nepouvažovali. Pokrútil som hlavou a prešiel k dodávke, v ktorej sedel technik. Podal mi bielu kombinézu a kým som sa do nej navliekal, sledoval som tých dvoch odkundesov. Cez seba mali prehodené flisové deky a klepali sa ako osiky. Nevedel som, či od zimy alebo od strachu.

„Toto nedokážeš predstierať,“ obraňovala ich Ema. „Musel by si byť veľmi dobrý herec.“

„Možno máš pravdu, ale spoliehať sa na to nebudem. Poznal som psychopaty, ktorí by to dokázali zahrať.“

„Pripravení?“ spýtal sa technik a nadvihol policajnú pásku.

Keď sme s Emou prešli na druhú stranu chatky, všimol som si, že zadné dvere boli otvorené dokorán a jeden z technikov z nich snímal odtlačky. Obišli sme pahrebu a cez úzky priestor medzi stromami sme vstúpili do lesa. Pod topánkami nám praskali mokré konáre a zo zeme sa dvíhala ranná hmľa a prepletala sa nám po medzi nohy. Čím hlbšie v lese sme boli, tým väčšia tma nás zahľovala. Museli sme zapnúť baterky, aby sme videli, kam šliapeme.

Po niekoľkých minútach chôdze nás oslepili blesky fotoaparátu, ktoré pretínali ustupujúce šero. Keď som rukami rozohnal hmlu, v diaľke som zbadal psovoda a technikov, ktorí dokumentovali miesto činu. Opatrne sme prešli popri nájdených stopách a zastavili sa pred úzkym potôčikom tečúcim cez les.

Nad ženským telom stál súdny lekár so svojím asistentom.

Všimol som si, že kameň vedľa obete bol ovracaná a hneď som sa na to spýtal okoloidúceho technika. Povedal len, že sa k tomu prihlásil jeden z nálezcov a pokračoval v ceste. Zadíval som sa na obeť a vôbec som sa tomu chlapcovi nečudoval.

Žena pred nami mohla byť kedysi pekná, no s rozmliaždenou tvárou, vybitými zubami a sinavým, pomaly sa rozkladajúcim telom sa tomu len ťažko verilo. Obeť zahaľoval šedý opar hmly, ktorá sa plazila okolo jej hnedých vlasov, nahých prs aj končatín, ktoré mala zviazané sťahovacou páskou.

„Odkedy tu leží?“ spýtal som sa patológa.

Doktor si starostlivo uhladil fúziky pod rúškom a chystal sa mi akurát odpovedať, keď ho vyrušil roj technikov. Ustúpil som od mŕtvol, aby som im umožnil odfotografovať telo, a pozrel sa na Emu, ktorá si pri ústach pridržovala vreckovku. Keď mi náhli-vo naznačila, aby som sa odvrátil, pohľadom som prešiel späť na technika, ktorý z tela odstránil vrstvu listov a potom ženu odfotil.

„Nech sa páči, je len vaša,“ prehodil, keď skončil, a zmizol za hustým porastom kríkov.

„Tak, pozrime sa, čo tu máme...“

„Vyzerá ako umelá, akoby predtým ani nebola živá,“ poznamenala Ema skôr sama pre seba, čím prerušila lekára.

„Áno, to je tým...“ a rozhovoril sa o tom, ako sa po smrti uvoľňujú svaly, vyhladzujú vrásky a podobné kecy, veľmi som ho nevnímal. Zakončil to: „Fascinujúce, že?“

Ako pre koho.

Lekár na mňa pozrel ponad rám okuliarov, akoby mi čítal myšlienky, a potom pokračoval: „Ide o ženu vo veku tridsať až štyridsať rokov. Predbežnou príčinou smrti bolo uškrtenie.“ Ukázal na fialové podliatiny na krku a popraskané žilky v očiach. „No ten, kto ju zabil, ju predtým poriadne doriadil.“

To, že bola obeť dobitá, nám bolo zrejmé už pri pohľade na jej vybitý chrup, zaujímalo nás skôr to, čo nebolo vidieť na prvý pohľad. „Bola znásilnená?“ spýtal som sa.

Z kríkov vedľa nás vyliezla polmetrová užovka a plazila sa smerom k nehybnému telu.

„Vylúčiť to nemôžem.“ Lekár nadvihol hada konárom a jemným pohybom ruky ho odhodil do potoka. „V oblasti pošvy som našiel semeno, no či išlo o znásilnenie alebo dobrovoľný pohlavný styk vám budem vedieť povedať až po pitve. Dobu úmrtia vám tiež nepoviem presne, no hádal by som, že smrť nastala pred... hm... ôsmimi až deviatimi hodinami...“

„Takže medzi ôsmou a deviatou večer?“ uisťoval som sa, keď som si to v hlave prepočítal, a díval sa na hada, ktorý sa nechal unášať slabým prúdom vody.

„Pravdepodobne,“ odvetil lekár s prehnane súcitným úsmevom a nariadil asistentovi, aby zabalil telo do čierneho vreca. Dioptrické okuliare na medenej šnúрке zvesil na hrud' a odhodil chirurgické rukavice do plastového vreca. „Zastavte sa u mňa o štvrtej poobede, skôr nie. Dovtedy mám vyučovanie so študentmi, ale potom sa do toho môžeme pustiť,“ zakončil, zaklapol hnedý kožený kufrík a kývol nám na pozdrav.

Po ceste z lesa sme si s Emou rozdelili úlohy. Kým ona išla prezrieť chatu, v ktorej obeť pravdepodobne žila, ja som sa pristavil pri sanitke.

Chalani sedeli bez pohnutia a očami tupo civeli na neurčité miesto kdesi za mojím chrbtom. Nevšimál som si zdravotníkov

nesúhlas a prihovoral sa jednému z nich. Tomu, ktorý vyzeral ako menší neandertálec.

„Ako sa voláš?“

Chlapec ku mne pomaly otočil hlavu. „Tomáš,“ povedal takmer neprítomne.

Kývol som hlavou vedľa. „A on?“

„Lukáš.“

Fajn, Tomáš a Lukáš. Aspoň si to človek ľahšie zapamätá. Mali u mňa plusový bod za to, že im rodičia nedali niektoré z tých stupídnych mien ako Maximilián, Damián či podobný *ján*. Zapálil som si cigaretu a ponúkol chlapca, ktorý bol ako-tak pri zmysloch.

„Ešte som nemal osemnásť,“ zamumlal vystrašene, ale v kúti-koch úst sa mu nahromadili sliny.

„No a? Vyzerám ako tvoja matka?“

Tomáš chvíľu uvažoval, či ho nechcem náhodou nachytať, ale nakoniec sa natiahol bližšie a vybral z krabičky dve cigarety. Jednu som mu pripálil, druhú si zastrčil za ucho.

„Koľko máte rokov?“ spýtal som sa.

„Ja mám pätnásť a Lukáš mal v sobotu šestnásť,“ odvetil.

„Takže ste prišli oslavovať?“

„No,“ zdráhal sa, „tak trochu.“

„Ste tu len vy dvaja?“

„Nie, rodičia by nás nikdy nepustili samých dvoch. Musela ísť s nami aj moja babka, ale tá je úplne grogy. Dala si nejaké tabletky na nervy a zapila ich pivom. Už sa ju pokúšali zobudiť, ale je totálne mimo.“

Spoločlivý dohľad, pomyslel som si. „Čo ste robili takto neskoro v noci v lese?“

Tomášovi zabehol dym a rozkašľal sa. Trvalo to niekoľko sekúnd a keď sa prestal dušiť, bol bledý v tvári. „Lukášovi prišlo zle a chcel sa nadýchať čerstvého vzduchu.“

„Prečo mu prišlo zle?“

Chlapec chvíľu váhal. „Ak vám to poviem, sľubujete, že z toho nebudeme mať problémy?“

Premeral som si obidvoch pubertiakov od hlavy až po päty. Vzhľadom na ich oblečenie a tupé výrazy museli byť v triede šikanovaní. Aspoň za mojich školských čias by tých dvoch ostatní spolužiaci poriadne potrápili. Chalani s obrovskými dioptriami a o číslo väčšími menčestrovými nohavicami boli vítaným odrea-govaním počas krátkych prestávok.

„Sľubujem.“

„Dobre... Keď babka zaspala, ukradli sme jej štyri plechovky piva a trochu sme si na poschodí uhli,“ odmlčal sa. „Lukášovi prišlo zle a tak sme išli von, pre istotu, keby mu bolo treba vracať.“

Nadvihol som jedno obočie a vstrebával toto *šokujúce* priznanie. „Ako dlho ste tu?“ spýtal som sa.

„Kde tu?“ nechápal Tomáš.

„Myslím na chate. Kedy ste prišli?“

„Jáj,“ zatiahol s výrazným prízvukom. „Prišli sme v piatok po škole. Dnes by sme mali ísť domov, príde po nás oco.“

„Ste bratia?“

„Nie, spolužiaci.“

„Čo ste robili celý víkend? Nenudili ste sa?“ prehodil som a rozhlíadal sa naokolo. Všimol som si len dve ihriská zarastené buri-nou, veľkú halu s povybíjanými oknami a zopár neudržiavaných umyvární.

„Ani nie. Tu si človek vždy nájde nejakú zábavu.“

„Napríklad?“

Tomáš sa poobzeral. „Tam za chatou je hojdacia sieť. A za tam-tou zas domček na strome. A za chatou, kde bývala tá mŕtva žena, je veľké pódium. V lete pod ním žijú hady.“

„Poznali ste ju?“

„Koho?“

„Tú ženu predsa.“

„Aha, ani nie. Nikdy predtým som ju tu nevidel, ale možno je to dcéra alebo vnučka starej Havírovej. To je kamarátka mojej babky – tá chata jej patrí. V sobotu poobede sme išli na huby a vtedy sme si ju všimli. Sedela pri ohnisku a čítala si knihu. Bola naozaj pekná... Veľmi sa podobala na moju spolužiačku Simonu,“ prepletal jazykom.

Prízhmúril som na chlapca oči. „Sledovali ste ju aj včera?“

Tomáš pri slove *sledovali* znehybnel. „Nie, prečo?“

Neodpovedal som. „Nikto iný tu už nie je?“

„Hm, teraz nie,“ odvetil opatrne a ešte opatrnejšie si ma premeral. „Väčšinou sem ľudia chodia v lete. Niektorí tu aj bývajú, ale teraz sme tu boli len my a tá žena.“

„Hm,“ zamumlal som. „Viete, že sledovať cudzích ľudí sa nepatrí?“

„Stalo sa to len raz, prisahám.“

No jasné, pomyslel som si, ale namiesto toho som prikývol. „Nevšimol si si v okolí niekoho cudzieho?“

Tomáš sa zamyslel a po krátkej odmlke pokrútil hlavou. „Myslím, že nie.“

„To ty si sa tam v lese povracal?“

Chlapec sklonil hlavu a uši mu od hanby očerveneli. „Nie, to Lukáš.“

Pozrel som na toho druhého, ktorý bol stále pod vplyvom liekov. „Dobre. A kde máte chatu?“

„Tam,“ ukázal rukou na asfaltovú cestu, ktorá sa tiahla do kopca a mizla za zákrutou. „Hore na kopci. Odtiaľ ju nevidno.“

Zadíval som sa na miesto, na ktoré mieril ukazovákom. „Dobre, nateraz stačilo,“ ukončil som rozhovor a zamieril za Emou, ktorá akurát vychádzala z chaty. „Tak čo? Našli niečo?“

„Žiadne stopy po krvi, ak narážaš na to, ani známky zápasu. Nenašlo sa žiadne oblečenie, hygienické potreby či kabelka, žiadne doklady ani mobil. Na prvý pohľad sa zdá, že v chate nikto nebýval, ale kôš bol plný odpadkov a vedľa drezu kopa umytého riadu.“

Zakopal som o betónový výbežok a zanadával. „Vieme, o koho ide?“

„Nie.“ Ema mi pomohla udržať rovnováhu. „Musíme sa spoľahnúť na to, že bude evidovaná v niektorej z databáz, inak nám neostane nič iné, len sa obrátiť na médiá, aby nám pomohli s identifikáciou.“

Dúfal som, že k tomu sa nebudeme musieť uchýliť. Neznášal som novinárov. Starali sa do vecí, do ktorých ich nič nebolo a nakoniec vždy všetko posrali, aj keď sa *vehementne* snažili pomôcť.

Prekročil som mláku a nasledoval Emu k autu. „Čoskoro sa stretneme s novým šéfom, tešíš sa?“ nadhodil som.

Nemôžem tvrdiť, že som bol zo stretnutia s novým šéfom nadšený, ale po predchádzajúcom riaditeľovi odboru kriminálnej polície som si nevedel predstaviť nič horšie, takže istú radosť som pociťoval.

„Je mi to jedno,“ odvetila Ema. „Stále to bude šéf a stále bude mať o niekoľko hviezdčiek viac než ty alebo ja a dá nám to patrične najavo.“

Svätá pravda. Ako som len neznášal tých, ktorí zastávali vedúce funkcie. Vôbec som nerozumel, ako som sa mohol zamestnať v policajnom zbore, keď som neuznával žiadne authority. Už na policajnej škole som s tým mal kolosálny problém, najmä keď nás nútili salutovať na chodbách. Neraz som bol kvôli tomu u riaditeľky na koberčeku. Stará pizda!

Otočil som sa späť k osvetlenej chatke a pozrel na hodiny – 5.54. A mohol to byť taký pohodový deň.

*

Na moje naliehanie ma Ema vyhodila pred bytom. Nemal som v pláne zoznámiť sa s novým šéfom v zablatených topánkach a prepotenom tričku. Okrem toho som sa musel osprchovať a niečo zjesť. Keď som s uterákom omotaným okolo pása vyliezol zo sprchy, zavolať som mame, či by som k nej nemohol priviesť Bruca, keďže to dnes vyzeralo na poriadne dlhý pracovný deň.

Súhlasila, vraj sa aspoň nebude nudiť.

Moja mama bola roky na invalidnom dôchodku, za čo sa mohla *poďakovať* môjmu biologickému otcovi, a celé dni trávila okopávaním a vyplieváním Viktorovej záhrady a upratovaním Viktorovho domu. Keď som si to takto sám pre seba povedal, vyznelo to, akoby si z nej Viktor urobil slúžku, a to ma našťvalo. No zároveň som si musel priznať, že ak by matka nebola zamestnaná záhradou a domácnosťou, častejšie by ma otravovala s vnúčatami, a to som naozaj nepotreboval.

Asi by som sa mal Viktorovi, naopak, poďakovať.

Bol som z toho zmätený.

Raz som ho chcel nakopať za to, že mi spáva s matkou a urobil si z nej otrokyňu, inokedy som mu bol vďačný za to, že som na jej tvári po rokoch videl úsmev.

Z chlebníka som vytiahol plesňou napadnutý chlieb, vydľabal z neho zelené časti a namastil ho maslom. Kým som jedol, z mrazničky som vybral zmrazené mäso pre psa a hodil ho do tašky. Nikdy by som matke nedovolil, aby môjho psa krmila niečím iným ako surovým mäsom. *Nesmiem zabudnúť dôrazne jej to pripomenúť – žiadne varené kosti z nedeľňajšej polievky ani vylíhovanie v posteli.* Pred očami som videl jej sklamaný výraz, že nebude môcť Bruca rozmaznávať.

Obliekol som sa a zavolať si odvoz. Taxikárovi sa nepáčilo, že som do auta nastúpil aj so psom, a aby mi to dal najavo, pindal celou cestou k námestiu. Keď som vystupoval a nahol sa k okienku,

začul som, ako sa sťažuje na psie chlpy, ktoré sa mu zapichli do sedačiek.

„Čo prosím? Asi som zle počul.“

Taxikár si ma nevšimal. „Bude to sedem eur,“ zahundral a nastavil predto mňa chlpatú ruku. Polemizoval by som, či tie chlpy na zadnom sedadle boli naozaj od môjho psa alebo opadli z tohto orangutana.

„Sedem eur?“

„Dve eurá je príplatok za psa,“ dodal.

Vydriduch! Z peňaženky som vytiahol papierovú desiatku a neochotne mu ju podal.

Chvíľu sa prehrabával v ľadvinke. „Nemáte presne?“

Typické, pomyslel som si. Myslel si, že mu tie tri eurá veľkodušne nechám, ale ja nie som žiadny zasratý Santa Claus! „Ak mi nemáte ako vydať, tam je stánok. Pani predavačka vám ich určite s radosťou rozmení,“ poznamenal som a hlúpo sa uškrnul.

Taxikár opäť zahundral a z ľadvinky predsa len vytiahol peniaze. Tri eurá mi vrátil, akoby o ne nejavil žiaden záujem, a naštartoval. Bez pozdravu som prešiel na druhú stranu ulice a nastúpil do auta, ktoré som predchádzajúcu noc odstavil pred hotelom.

Odviezol som Bruca k matke, dôrazne jej vysvetlil, aby mu nedovolila váľať sa na posteli, a následne som zamieril do práce. Ešte pred odchodom som si všimol, ako sa Bruce motá okolo suky nemeckého ovčiaka z vedľajšej záhrady.

Nikdy som nerozumel vete: *Aký pán, taký pes*.

Až doteraz.

*

Prešiel som závorami a zaparkoval na parkovisku oproti budove krajského riaditeľstva policajného zboru. Táto stavba mala svoje

najlepšie časy dávno za sebou, vzhľadom na jej ošúchanú fasádu a staré, zamrežované okná na prízemí, nehovoriac o zdemolovaných schodoch, na ktorých som si neraz skoro dolámal hnáty. Jediná moderná vymoženosť na tomto historickom artefakte boli automatické posuvné dvere.

Za recepcným stolom sedela Fúzaňa Žaneta. Fúzaňa ju prezývali všetci kolegovia na oddelení (samozrejme okrem Emy, ktorá tvrdí, že je to urážajúce), pretože mala fúzy ako Hercule Poirot. No dobre, trochu som to s tým opisom prehnal. Kedysi si to rozdávala s mojím, od dnes už bývalým šéfom.

Kriste, opäť raz som si nevedel vysvetliť, ako mohol pretiahnuť toto, keď mal doma takú peknú ženu.

Fúzaňa držala v rukách akýsi debilný ženský magazín s Juliou Roberts na titulke – v jej záujme som pevne dúfal, že čítala článok o depilácii – a ani o mňa nezavadila pohľadom. Bez pozdravu som zamieril k výťahu, stlačil gombík s číslicou štyri a čakal, kým sa tá stará kraksňa rozbehne. Čas som si krátil obzeraním sa v zrkadle pripevnenom na stene výťahu. Prebdená noc a skoré vstávanie si vypýtali svoju daň. Pod očami sa mi vytvorili tmavé kruhy v tvare olympijského loga. Prefackal som sa a vyšiel som na tichú chodbu, kde sa to za iných okolností hmýrilo ľuďmi a vravou.

Zaklopal som na mahagónové dvere s prázdnu ceduľkou, na ktorej donedávna stálo: *pplk. Mgr. Peter Dubiny – riaditeľ odboru kriminálnej polície*, a bez vyzvania som strčil hlavu do medzery medzi pootvorenými dverami a zárubňou.

Vo výhlade na nového šéfa mi bránil Emin vystretý chrbát. Stála pred stolom a ruky mala zložené za chrbtom.

„Nech sa páči, poďte ďalej,“ spoza Emy sa ozval vysoký ženský hlas sprevádzaný klopkaním opätkov na drevenej podlahe. Vykuhol som spoza svojej nádhernej kolegyně a zadíval sa na našu novú nadriadenú. Na sekundu som si pomyslel, že si zo mňa niekto

nepekne vystrelil. Nešlo o to, že mi malo rozkazovať opačné pohlavie, ale...

S ústami dokorán som civel na ruku, ktorú ku mne žena vystrela. Vlasý mala vypnuté dohora a líčne kosti jej lemovali dva zvlnené oranžové pramienky. Na sebe mala rovnakú károvanú sukňu ako včera v noci, akurát blúzku vymenila za novú, s ešte hlbším výstrihom.

„Gabriela Solčanská,“ predstavila sa a vystrašene na mňa pozrela. Z nášho stretnutia ostala rovnako prekvapená ako ja... ak nie ešte viac.

„Dávid Meizner,“ zahabkal som.

Solčanská? opakoval som si v duchu. To meno mi bolo akési povedomé. *Kde som ho len počul?* pýtal som sa, až kým mi to konečne nedocvaklo.

„Vy ste rodina s Adamom Solčanským, tým dozorovým prokurátorom?“ *Celkom sa na seba podobajú,* nahováral som si. *Možno sú súrodenci.*

„Áno, Adam je môj manžel,“ prehodila nervózne a stále mi drvila ruku v silnom zovretí. Mal som pocit, akoby som ju vopchal do zveráka.

Nasucho som prehltol. Báľ som sa otočiť Eminým smerom, aby som nemusel čeliť jej podozrievavému pohľadu. Určite sa z môjho správania dovŕpila, že čosi nie je s kostolným poriadkom. Ustúpil som o krok dozadu, aby som striasol zovretie šéfkinej studenej ruky, a očami som zablúdil k zlatej obrúčke.

Manželka Adama Solčanského? Čo to má znamenať? Adam sa nikdy nezmenil o tom, že je ženatý – alebo áno? Doriti! Mal by som asi viac počúvať druhých.

Naša nová nadriadená sa posadila na kancelársku stoličku, odsunula papiere na kraj stola a vyzvala nás, aby sme si sadli oproti nej.